

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. VI. De decreto S. Concilii Trident. & Summorum Pontificum circa
vitam communem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

Monasterii, Wesaliae) vovent in statutis suis vitam castam, communem, & concordem.

CAP. VI.

De Decreto S. Concilii Trident. & Summorum Pontificum, circa vitam communem.

QUæres I. quid S. Concil. Trid. præceperit Regularibus quoad observantiam vitæ communis. *Resp.* I. Concil. Trid. ad restituendam vitam communem propè apud aliquos Regulares extinctam, sess. 25. c. 1. hoc decreto præcipit, ut omnes Regulares tam viri quàm mulieres, ad Regula, quam professi sunt, præscriptam vitam instituunt & componant: atque imprimis quæ ad suæ professionis perfectionem, ut obedientiæ, paupertatis, & castitatis, ac si quæ aliæ sunt alicujus Regulae & Ordinis peculiaria vota & præcepta, ad eorum respectivè essentiam, NB. nec non ad communem vitam, victum & vestitum observanda, pertinentia, fideliter observent. h. 1.

Jubetque omnem curam & diligentiam à Superioribus Regularibus adhiberi tam intra quàm extra Capitula Generalia, ac Provincialia, ut ab his non recedatur.

Insuper c. 2. præscribit modum servandæ vitæ communem apud Regulares: Qui in decreto S. Congregat. visitat. apost. nostris constitutionibus Urbanis inserto habetur plenius & expressius digestus.

Præterea c. 22. hortatur etiam S. Synodus om-

nes Reges, Principes, Respublicas, & Magistratus, & in virtute S. obedientiæ præcipit, ut velint prædictis Episcopis, Abbatibus, Generalibus, & ceteris Præfectis pro superius contentæ reformationis executione suum auxilium & auctoritatem interponere, quoties fuerint requisiti; ut sine ullo impedimento præmissa rectè exequantur ad laudem Dei omnipotentis, h. 1.

Hoc autem decretum Concilii quoad hanc materiam esse præceptivum, & non solius consilii, indubitatum est apud omnes sanæ mentis & doctrinæ authores: ad quod proinde recipiendū, omnes regulares (per se loquendo) sub gravi culpa obligantur: prout ex comm. probat *H. Casal.* Qui tamen notat cum *Rodrigues* p. 2. c. 7. quòd vita communis non sit essentialiter & intrinsecè necessaria observantiæ præcisæ voti paupertatis; adeoque (absolutè loquendo) essentialis observantia hujus sine observantia vitæ communis possit consistere, ita, ut religiosus possit habere quædam bona mobilia vel immobilia cum licentia Superioris, manente salva voti paupertatis essentia, quippe quæ in abdicatione proprietatis, vel saltem liberæ independentisque dispositionis, consistit. sed.

Q. 2. An æqua, rationabilis, & justa sit quorundam Religiosorum tum subditorum, tum Superiorum exceptio, excusatio, vel potius subterfugium, quò prætendunt, & dicunt, decretum cit. Concil. Trid. non esse usu receptum, ideoque non obligare.

Resp. 1. *H. Casal.* lc. c. 9. negativè. Ratio est;

est; quia obligatio legis à consensu vel acceptatione populi non dependet (ut passim DD.) nam populi contradictio contra positivè stantem, ac permanentem Principis voluntatem obligandi, planè nihil operatur, immò exaggerat culpam ratione hujus adjunctæ contumaciæ, neglectûs, seu potius interpretativi contemptûs (dummodo adsit moralis possibilitas implendæ legis). Et, si hoc locum habeat in legibus Principum sæcularium, qui à populo (saltem originaliter, & mediatè) gubernandi potestatem acceperunt; quanto magis locum habebit in Constitutionibus summi Pontificis, qui nec à populo, nec à corpore Ecclesiæ, nec cœtu DD. Cardinalium, sed immediatè à Christo Domino tamquam Generalis Vicarius ejus, potestatem accepit? Ideoque quoties leges Pontificiæ sunt justæ, & rationabiles (quod semper præsumendum est, nisi in casu ex aliquo accidenti constet evidenter de contrario) semper vim obligandi habitualement retinent, immò & actualement in tantum, in quantum acceptari debent, dummodo legitimè promulgentur, & vis obligandi ritè cordi sumatur. Et hæc intellige de Decretis reformationis universalis. *Ex eodem, & aliis DD.*

R. 2 Si Summus Pontifex neglectum positivum, & non observantiam suarum legum sciret, & positivè dissimularet, eò ipsò legum suarum obligationem suspenderet, aut revocaret interpretativè. Sed tantum abest, hoc ullum ex illis fecisse; ut potius omni conatu, & nova ingenti sollicitudine successores priorum Pontificum se opposue-

rint talibus neglectoribus, & observantiam decretorum tam suorum, quam prædecessorum indefessè exegerint, videntes quotidie, novas inordinationes gravissimas subpullulare & ingravescere ex vitæ communis neglectu, tam in detrimentum ipsarummet religionum, quam scandalum ingens fidelium, & hinc justum planctum S. Matris Ecclesiæ. Quod magis patebit ex sequentibus.

Resp. 3. Si Summus Pontifex post S. Concil. Trid. speciales constitutiones alicujus Ordinis vel condar, vel confirmet, proculdubio secundum illas religiosi illi vivere debent.

Q. 3. quæ ergò mens Summorum Pontificum de obligatione Religiosorum vivendi in communi. *R. 1.* ex *H. Casal.* quòd Clemens VIII. ut ingentem suum zelum paternum, operosamque industriam ostenderet, quamlibet Religionem secundum Concil. Trid. præscriptum, ad antiquam vitæ communis observantiam reducendi, duplex edidit decretum, primum quidem 1599. 20. Junii, quo prohibuit, ne quisquam sive mendicantium, sive aliorum de novo ad religionem admitteretur, nisi in monasteriis à se specialiter designatis (illa autem erant, in quibus vita communis exactè servabatur) quoad usque certa quædam monasteria deputarentur, in quibus religiosi reformationem reciperent, & secundum præscriptum regulæ suæ vitam instituerent. *Secundum.* verò edidit 1602. 19. Maji, quò formam præferibit, conditionemque præfigit, Novitios ad habitum & professionem admittendi, ad regulæ observantiã

com-

compellendi, & non ultra competentem numerum recipiendi, ne hoc modo peculiis occasio detur, cum relaxatione vitæ communis.

Paulus V. etiam speciale decretum edidit (relatum ab *H. Casal.*) in quo jubet Monasteriorum redditus, aut ex eleemosynis obventiones supputari, ut secundum proportionem ad illa, certus determinatus solum numerus recipiatur, qui congruè cum observantia vitæ communis ali possit. Ante hos

Pius V. eundem zelum duabus constitutionibus testatus fuit, prima incipit *Illa nos &c.* Secunda *Ad extirpandos &c.* Insuper Paulus V. cit. (qui Clementis VIII. decreta typis mandari iussit) numquam indulgere voluit, ut Religiosi Seminaria, aut Novitiatus erigerent, nisi in iis locis, in quibus servatur vita communis. Et cum quidam Prælati difficultates ei suggererent ad ejusmodi vitam introducendam; non aliter respondere consueverat, quàm se tempore illarum difficultatum (si veritate nixæ fuerint) loco vitæ communis, depositum tamquam præambulium quoddam, aut dispositionem ad vitam communem perfectè introducendam indulgere. De quo *Est Bartoluc. infra.* Sed, cum negligentius agerent Præpositi Ecclesiæ (S. Aug. in c. II. Matth.) venit diabolus, & hanc præambulam dispositionem multipliciter infecit, corrupit, depravavit; formam insuper principalem, seu terminum ad quem, fraudulenter hucusque cum multarum animarum dispendio, in multis religionibus impedivit, & hodie adhuc impedire conatur.